

Ο "ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΑ ΠΑΠΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 23-616

Απόνομα **ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ**

27. ΜΑΡ. 1922

Χρονολογία

ΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΜΑΣ

‘Η Πάπισσα ‘Ιωάννα

Μία νέα πού έγινε ...Πάπας!

17 ON

ΤΟ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΕΜΜ. ΡΟΪΔΗ
ΔΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΑΦΩΡΙΣΘΗ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ

‘Απέραντη σιγή εΐχεν άπλωθη στο παπικό μέγαρο τήν νύχτα εκείνη. Έκτός από τὸ μονότονο παράπονο τῆς κουκουβάγιας καὶ τὸ ξεψυχισμένο κτύπημα τῶν ρολογιῶν, κανένας ἄλλος κρότος. Ξαφνικά ἕνα θρόϊσμα ἑλαφρό, σάν πέταγμα νυκτερινοῦ πουλιοῦ ἢ σάν περπάτημα νεαρᾶς δεσποινίδος πού πηγαίνει στο πρῶτό της ραντεβού καὶ φοβάται «τὴν παρθενικὴν ἡχώ» τῶν σανδαλιῶν της, ἀκούστηκε στο παράθυρο τοῦ θαλάμου. ‘Η πόρτα ἀνοίξε χωρὶς τὸν ἐλάχιστο θόρυβο, σάν νὰ τὴν ἔσπρωχνεν ἄυλο φύσημα καὶ τὸ «φάντασμα» βαδίζοντας στὴν ἄκρη τῶν ποδῶν τοῦ ἐπλησίασε πρὸς τὸ κρεβάτι. ‘Ο Φλώρος ἔνοιωσε τὸ πουκάμισό του νὰ βρέχεται μὲ ψυχρὸν ἰδρῶτα. Τὸ σκοτάδι ἐμεγάλανε τὸν τρόμο του. Τὸ «φάντασμα» μόλις διεκρίνετο στο σπινθήρισμα τῆς θερμάστρας, ἢ ὅποια τρεμόδυνε, σάν λευκὸ «ἀμφίβολο» σύννεφο. Σιγὰ σιγὰ ἔφθασε μπρὸς στο κρεβάτι τοῦ Ξανθοῦ ἐφήβου.

Τὸ σύννεφο, τὸ «φάντασμα», ὁ βρυσκόλακας, ἢ ‘Ιωάννα τέλος πάντων, στάθηκε κοντὰ στο κρεβάτι καὶ «ἐνθαρρυνομένη ὑπὸ τῆς ἀκινήσιας τοῦ νεανίσκου, ἤρχισε νὰ λείχη διὰ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων τὰς παρειὰς τοῦ ἀπηγορευμένου ἐκείνου καρποῦ, ὃν δὲν ἐτόλμα νὰ δαγκάσῃ».

Τὸ θερμὸ ἐκεῖνο ἄγγιγμα σταμάτησε τὸ ρίγος πού κυκλοφοροῦσε στο αἷμα τοῦ Φλώρου. Ξαναμμένος ἄπλωσε τὰ χέρια του γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ «φάντασμα», τὸ ὁποῖον μόλις πρόφθασε νὰ ξεφυγῇ. Στὰ χέρια τοῦ νέου ὅμως ἔμεινε τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ λευκὸ πουκάμισο καὶ πέντε χρυσᾶς τρίχες.

‘Αλλὰ ὁ Φλώρος δὲν μπορούσε νὰ ἄρκεσθῇ σὲ τέτοια μόνο λάφυρα. Τὸ αἷμά του ἔβραζεν ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ τὰ πόδια του φτερωτὰ κυνηγοῦσαν τὴν νυκτερινὴ ὄπτασι. Δυὸ-τρὶς φορές ἔκαναν τὸν γύρο τοῦ θαλάμου ἕως ὅτου τὸ «φάντασμα» μπλέχτηκε στίς πτυχές τοῦ σχισμένου τοῦ ναυτικοῦ κι’ ἔπεσεν ἐπάνω στο χαλί, κάτω ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο.

‘Ο Φλώρος ἄπλωσε καὶ πάλι τὸ χέρι. ‘Αντὶ ὅμως νὰ πιάσῃ «ὁσὸτᾶ, σκώληκας, σαπρίαν ἢ ἄλλα τοιαῦτα κλασσικὰ κοσμήματα βρυσκολάκων», τὸ χέρι του ἐχάιδεψε τὴν θερμὴ καὶ λία ἐπίδερμίδα, ἢ ὅποια φαινόντανε «ὡς θῆκη εἰς ᾧσαν καὶ πάλλουςαν καρδίαν». Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἄπλωσε καὶ τᾶλλο χέρι.

‘‘Αλλὰ κατ’ ἐκείνην τὴν στιγμήν προκύψασα ὀπισθεν νέφους ἡ σελήνη ἔλαμψε πασιφανῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ γυμνοῦ στήθους τοῦ ἀγιοτάτου Πάπα ‘Ιωάννου τοῦ ὀγδόου».

‘Η πρώτη τρυφερά σκηνὴ τοῦ θηλυκοῦ Πάπα μετὸν ὥραϊο θαλαμηπόλο του σταματᾷ ἐδῶ. ‘Ο Ροΐδης ἀποφεύγει νὰ δώσῃ τὴν συνέχεια. ‘‘Οχι ἐπειδὴ αἰσθάνεται τὶς δυνάμεις του ἀνεπαρκεῖς γιὰ νὰ περιγράψῃ ὅσα ἔγιναν κάτω ἀπὸ τὸ φεγγαροφωτισμένο παράθυρο. Κάθε ἄλλο. Οἱ λόγοι τῆς «ἀποχῆς» εἶνε ἐντέλως διαφορετικοί. ‘‘Ενταῦθα, ἀναγνώστᾳ μου,—γράφει—ἡδυνάμην, ἂν ἤθελον, νὰ δανεισθῶ παρὰ τοῦ ἀββά Κάστη, τοῦ πανοσιωτάτου Πούλικη, τοῦ αἰδεσιμωτάτου Ραβελαι ἢ ἄλλου σεμνοῦ ἱερέως ὀλίγην ἀισχρολογίαν, ἵνα δι’ αὐτῆς λιπᾶνω ὅπως οὖν τὴν διηγῶμαι μου, ἥτις κινδυνεύει νὰ καταντήσῃ ξηρὰ ὡς ἡ συκὴ τοῦ Εὐαγγελίου· ἀλλ’ οὔτε θεολόγος οὔτε ἱερεὺς οὔδε κἀν διάκονος ἀκόμη, ἀμφιβάλλω ἂν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ρυπάνω τὰς χεῖράς μου καὶ τὰς ἀκοάς σου». Καὶ ἐνῶ ἐξηγεῖ τὰ αἷτια διὰ τὰ ὁποῖα σιωπᾷ, καθορίζει ὅμως σαφέστατα ἕως πού ἔφθασαν αἱ σχέσεις τῆς ‘Ιωάννας καὶ τοῦ Φλώρου.

‘‘Εγὼ γράφων ἀληθῆ ἱστορίαν ἀναγκάζομαι ἐκὼν ἄκων νὰ ὁμολογήσω ὅτι μετὰ τῆς ‘Ιωάννας καὶ τοῦ Φλώρου τοσοῦτον ἐπρωχώρησαν τὰ πράγματα, μετὰ τὰς ἀναγκαῖας ἐξηγήσεις, ὥστε αἱ παρειὰ τῆς Παναγίας, ἣν ἐλησμόνησαν νὰ σκεπάσωσιν, ἔγιναν ἐρυθραὶ ἐκ τῆς αἰσχύνης, αἱ τοῦ ‘Αγ. Πέτρου κίτρινα ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ἢ ἐκὼν τοῦ ‘Εσταυρωμένου κατέπεσε καὶ ἔθραύσθη, ὁ δὲ προστάτης ‘Αγγελος τοῦ Πάπα ‘Ιωάννου Η’, ὅστις δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐννοήσῃ ὅτι ὁ κλειδοῦχος τοῦ παραδείσου ἦτο γυνή, ἀπέπητῃ εἰς οὐρανὸν σκιαζὼν τὸ πρόσωπον διὰ τῶν περὺν. ‘‘Αν ἦτο ἡμέρα, ὅτε διεπράττετο τὸ ἀνοσιούργημα ἐκεῖνο, ἤθελε συμβῇ ἀναμφιβόλως καὶ ἐκλειψῇ ἡλίος· ἀλλ’ ἐπειδὴ ἦτο νύξ βαθεῖα, μόνην τὴν σελήνην ἡδυνήθησαν νὰ παραστήσωσιν ἡμῖν οἱ φιλαλήθεις χρονογράφοι σκιαζομένην ὑπὸ αἵματοβαφοῦς νεφέλης. Κατ’ ἄλλους πάλιν, τὸ θαῦμα ἀνεβλήθη μέχρι τῆς ἐπιούσης πρωίας, καθ’ ἣν μᾶτην ἐπερίμενον οἱ κάτοικοι τῆς αἰωνίου πόλεως τὸ ἔστρον τῆς ἡμέρας, ὥστε ἡ νύξ ἐκείνη ὑπῆρξε τριπλῇ